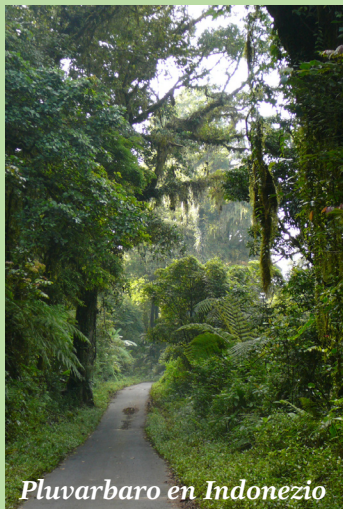

vojaĝo de la ruĝa biciklo

 Benno Frauchiger

25.000-kilometra aventuro de svisa esperantisto

Pluvarbaro en Indonezio

Lumpuro, la ĉefurbo de Malajσιο. Ni iomete kune biciklis, kaj kiel simbolon de nia amikeco ... ni plantis arbon.

En la indonezia insulo Sumatro mi trapasis la ekvatoron kaj baldaŭ mi havis la senton bicikli de iu paradiso al alia paradiso. Iun tagon mi promenis min tra la rizkampoj de la valo Harau, ĉirkaŭita per ŝtonegaj muregoj kun freŝigantaj akvofaloj sub kiuj sin duŝis kaj banis infanoj. Tagon poste mi subeniris straton en kratero de iama vulkano por trovi gajetosan gastejon ĉe la bordo de la kvieta kraterlago. Alian tagon poste mi troviĝis ĉe la marbordo kun senfinaj kaj senhomaj blankaj plaĝoj kaj palmoj. Kaj ĉiam kiam mi pasis tra vilaĝoj oni salutis min el ĉiuj domoj. "Hello Mister!", "Good Morning, Mister!", aŭ "Mau ke mana, Mister?" la homoj kriis kiam ili vidis min. Tamen, angle neniu parolis.

En Indonezio ankaŭ estas multaj aktivaj vulkanoj kaj mi decidis, ke mi volas supreniri unu el tiuj vulkanoj, la vulkanon Bromo. Post unu tago da biciklado mi atingis la 2700 metrojn altan pinton de Gunung Penanjakan, la plej alta loko sur la bordo de antikva kratero, en kiu troviĝas la du vulkanoj: Bromo kaj Brentok, kaj en la horizonto videblis ankoraŭ tria, pli alta vulkano, la vulkano Semeru, kiu elŝutas grandan nubon da fumo ĉiun duonhoron. Post ĝuo de tiun belegan spektaklo mi trairis tiun bizaran pejzaĝon por subeniri je la alia flanko tra belega vojetoj en tropika pluvarbaro.

En Balio mi festis la unuan datrevenon de mia foriro el Svislando. Estas mirinda, mi pensis, ke nur per mia modesta homa forto mi jam atingis Balion en nur unu jaro, tiel malgranda estas nia planedo. Sed kiel festi tiun datrevenon? Ĉu simple malfermi bieron? Ĉu inviti nekonatajn homojn al vespermanĝo? Ĉu grimpi iun monton? Ne. Anstataŭe mi partoprenis la unuan internacian triatlonon de Balio, kiu hazarde okazis je la sama tago. Ankoraŭ neniam mi partoprenis triatlonon, sed mi ja havas biciklon! Kaj mi ankaŭ povas naĝi kaj kuri. Tri tagojn antaŭ la konkurso mi alvenis al Balio, ĝustatempe por ankoraŭ iomete preparadi min kun aliaj atletoj kaj tiel interkonatiĝi. Niaj bicikloj estis baptitaj de Bali-a (hindua) preĝisto, kaj dimanĉon, la 24an de junio, ni estis pretaj. La triatlon komenciĝis per 1,5 km da naĝado en la maro. Sed mi ne bone naĝas, do kiam mi elakviĝis mi jam estis unu el la lastaj atletoj. Sed tio ne gravis. Krome mi havis la plej pezan biciklon, faritan el feraĵo kaj kun senutilaj portiloj. Sed ankaŭ tio ne gravis. Por mi, kiu kutime biciklas plensarĝite, la biciklo estis sufiĉe malpeza. Ĉiukaze, ŝajnis, ke 40 kilometroj da biciklado tute ne plu povis lacigi min, tiel ke dum la finaj 10 kilometroj da kurado mi preterpasis almenaŭ la duono de la aliaj atletoj por kontente alveni al la fina linio.

Meze de julio 2007 dum kvar tagoj la ondoj de la Timora maro kaj la ventego ludis kun la eta fiŝista ŝipo, kiu prenis min el Kupang al Darwin. Kiam ni alvenis al Darwin, mi saltis pro ĝojo. Revo plenumiĝis!

Mi alvenis al Aŭstralio el Svislando sen flugi, nur per biciklo kaj boato. Ankoraŭ mi ne estis en Carnamah, mia fina celo, ankoraŭ estos almenaŭ 6000 kilometroj antaŭ mi, kvarono de la vojo. Sed jam mi estis en Aŭstralio. Kia miraklo! Mi volis brakumi la tutan mondon.

Sed kiam mi unue promenis en la stratoj de Darwin mi estis seniluzigita. Mi rigardis al la homoj, kaj salutadis ilin, sed apenaŭ ili reagis. Sur la tuta vojo en Azio la homoj rigardis, ridetis kaj salutis min. Miloj da "Hello Mister!" ankoraŭ eĥis en miaj oreloj. Sed ĉi-tie, oni apenaŭ rimarkis min. Krom unu viro, kiu sidis sub arbo antaŭ la turisma oficejo kaj kiu rigardis min rekte en la okulojn. "Hello!" mi diris ridetante kiam mi pasis, kaj same li respondis kaj ankaŭ ridetis. Finfine mi trovis lokulon, mi pensis - tute ne malprave. Li estis la unua aborigeno kiun mi vidis. Samtempe mi tamen ekkonsciis, ke en tiu lando mi devus alktimiĝi, ke blankuloj ne nur estas turistoj sed ankaŭ konsideras sin kiel lokuloj.

Bicikli en Aŭstralio estas tute alia afero ol en Azio, ne nur pro la homoj. Fakte, oni povus preskaŭ diri, ne estas homoj en Aŭstralio. Centoj da kilometroj sen domo, sen akvo, sen io, nur vojo, arbetoj, arboj, floroj, birdoj, ŝtonoj. En Azio mi malofte kuiris mem, plej ofte mi trovis malmultekostan restoracion, malofte mi dormis en mia tendo, plej ofte mi trovis malmultekostan hotelon. En Aŭstralio mi plej ofte kuiris mem, mi plej ofte dormis en mia tendo, ĉar plej ofte tute ne estas restoracio aŭ hotelo.

Alveno al la fina stacio: Carnamah en Aŭstralio